

HUMANITAS, PAIDEIA, ETHOS

Сборник в чест на
проф. д-р ЦВЕТАНА ЧОЛОВА

НОВ
БЪЛГАРСКИ
УНИВЕРСИТЕТ

HUMANITAS, PAIDEIA, ETHOS

Сборник в чест на
проф. д-р Цветана Чолова

HUMANITAS, PAIDEIA, ETHOS

Сборник в чест на
проф. д-р Цветана Чолова

Съставителство и научна редакция
Живко Лефтеров
Димитър Гюдуров

НОВ
БЪЛГАРСКИ
УНИВЕРСИТЕТ

На корицата: Аристотел. Част от стенопис в трапезарията на Бачковския манастир. В: Иван Дуйчев. *Древноезически мислител и писатели в старата българска живопис*. София: Септември, 1978, с. 92, ил. 84.

Humanitas, paideia, ethos

Сборник в чест на проф. д-р Цветана Чолова

Съставителство и научна редакция:

доц. д-р Живко Лефтеров, доц. д-р Димитър Гюдуров

Рецензент: доц. д-р Илиян Боянов, доц. д-р Михаил Груев

© Александър Мошев, Асен Бонджев, Асен Павлов, Бистра Николова, Васил Костов, Веселин Методиев, Владимир Димитров, Георги Пеев, Денис Исаев, Димитър Гюдуров, Едуард Георгиев, Емил Бузов, Живко Лефтеров, Зарко Ждраков, Иван Драгов, Илия Г. Илиев, Кирил Илиев, Лиляна Симеонова, Лъчезар Стоянов, Мартин Канушев, Момчил Методиев, Пламен Орфеев, Рая Заимова, Румен Генов, Салих Боровин, Светла Янева, Тихомир Асенов, Тома Томов, Цветана Чолова, Boyan Dumanov, Harieta Sabol, Mina Megalla, Sofia Karagiannidou – автори

© Издателство на Нов български университет, 2025

ул. „Монтевидео“ 21, 1618 София

www.nbu.bg

bookshop.nbu.bg

Всички права са запазени. Не е разрешено публикуването на части от книгата под каквато и да е форма – електронна, механична, фотокопирна, презапис или по друг начин – без писменото разрешение на носителя на авторските права.

© Таня Йорданова – корица, дизайн и предпечатна подготовка

Печат: „Симолини-94“ ООД

ISBN 978-619-233-348-5 (печатно издание)

978-619-233-349-2 (електронно издание)

”

„Като стигнах до човека, като че от учудване си загубих ума и не мога да разбера (как в това) малко тяло се съдържа толкова голяма мисъл, която обхваща цялата земя и се издига над небесата! Къде ли е закрепен този ум? Как той излиза от тялото и преминава последователно през всичките обвивки, преминава през въздуха и облаците, стига до слънцето, месеца, всички звездни пояси и ефира и всички небеса, а в същото време той се намира в собственото си тяло?“

„Човекът, който е най-необикновеното от всички други живи същества, е получил такова място в природата и такъв стремеж на тялото, защото той единствен притежава способна за познание душа, в която са образът и подобие на Божие.“

Йоан Екзарх
Български „Шестоднев“ (IX в.)

“

СТЕННАТА ЖИВОПИС В ХРАМА „СВ. ТЕОДОР СТРАТИЛАТ“ В СЕЛО БОСНЕК, ПЕРНИШКО

Владимир Димитров

Обект на настоящото изследване е един възрожденски паметник, украсен със стенописи от Костадин Геров-Антикаров. На този паметник попаднах, докато провеждах теренни проучвания, свързани с издирване на художественото наследство на зографите от фамилията Минови¹, както и на този самоковски даскал и зограф². Храмът е енорийски за село Боснек, Пернишко, разположено по южните склонове на Витоша и е посветен на св. Теодор Стратилат. В настоящата статия си поставям за цел да събера наличните данни и да проследя историята на село Боснек, която остава непозната, макар селището да е сравнително близо до София, а районът му да е любимо място за туристи и спелеолози³, за добавя нови данни за художественото наследство на самоковския зограф Коста Геров-Антикаров, както и за християнското културно-историческо наследство от епохата на Българското възрождане.

Село Боснек е разположено по южните склонове на Витоша, а името на селото е дало наименованието на един интересен за геоло-

¹ Димитров, В. *Зографската фамилия Минови и тяхното стенописно наследство*. София: Нов български университет, 2012.

² Димитров, В. Костадин Геров-Антикаров – даскал и зограф. В: Мутафов, Е., И. Тот, съст. *Изкуствоведски четения 2017. Византийско и поствизантийско изкуство: пресичане на граници. Доклади от Международна конференция „Изкуствоведски четения 2017 – модул „Старо изкуство“, организирана от Института за изследване на изкуствата в София, 31.03 – 02.04.2017 г., в чест на 70 години изкуствоведски изследвания в Българската академия на науките*. Ч. 1. София: Институт за изследване на изкуствата, 411–426.

³ В близост се намират пещерите „Духлата“, „Малката духла“, „Пепелянка“ и „Академик“, изворът „Живата вода“, а в местността Врелото има открити множество вкаменелости от праисторическата епоха.

гията район от карбонатни скали – Боснешки карстов район. По-голямата част от землището на селото е включено в Природен парк „Витоша“.⁴ Има различни предания за произхода на името на селото. Според едни, то произлиза от двама братя, които са дошли боси чак от Македония, и то през зимата и се заселили тук. Според друго предание, наименованието идва от „бошняци“, народ населяващ западната част на Балканите, групи от който се разселват из различни части на българските земи, най-вече в местности, в които има залежи, добив и обработка на желязо. В селото е имало видня на брега на реката под него.⁵ В Боснек и неговото землище не са извършвани археологически проучвания, но в района има следи от добив на злато и желязо, древен (римски) път, водещ към Самоковското плато, открити са римски монети, керамика и средновековно погребение. Местността е популярна сред природолюбители и пещерняци, поради близостта на една от най-дългите пещери у нас – „Духлата“, а в близост е и най-горното течение на река Струма, чието средно и долно течение съвпадат с важни още от Античността и Средновековието, военни, търговски и поклоннически пътища. Не ми е известно за селото да е правено и краеведско изследване. Според различни източници най-ранните сведения за селището са от 1417 г., има сведения, че селото е местило няколко пъти своето местонахождение, но до Освобождението на България данните за Боснек са оскъдни. От един махзар⁶ от 1635 г. става ясно, че населението на Боснек, както и на околните села: Студена, Кралев дол, Друган, Владая, Попово (днес не съществува), от стари времена се занимава с рударство и е част от големия хас⁷ на султана⁸. От същия документ става ясно, че селата са принадлежали към Самоковската кааза, но са плащали данък

⁴ Природен парк „Витоша“ е един от първите паркове, създадени след приемана на международното определение за „природен парк“. [прегледан на 28 януари 2023] Достъпен на: <https://park-vitosha.org/>

⁵ Шанов, Х. Старата „индустрия“ в Софийско и Самоковско до края на XIX и началото на XX в. *Етнология на пространството. Годишник на асоциация Онгъл*. Т. 5. Ч. 1. София: Род, 2008, с. 97.

⁶ Махзар – колективна писмена молба.

⁷ Хас – владение на високопоставен служител: султан, велик везир, везир, паша.

⁸ Драганова, С. Неизвестен турски документ за положението на рударското население в самоковската каза през първата половина на XVII век. *Известия на държавните архиви*, кн. 20, 1970, 189–195.

джизие⁹ на гр. София. Практиката, делът от данъка джизие на изселените се жители (понякога цели села) да бъде прехвърлян на живущите в най-близките населени места, е повод жителите на изброените по-горе селища да се съставят този махзар с искане да бъдат освободени от дяловете на разбягалите се жители на селата Дрен и Козич.¹⁰ В следосвобожденските години от Боснек има голяма миграция към Перник, Радомир и София. Днес селището административно попада в община Перник, но в различни документи и статистики от междувоенния период то се споменава като част от Софийско.¹¹ В църковната администрация Боснек попада в Софийска епархия. Днес, то е сред по оживените села, поради близостта му, както с областния център Перник, така и със столицата.

В селото има два храма. Единият от тях е построен през 1878 г. и е посветен на светците безсребреници св. Козма и св. Дамян, а другият, по-стар храм, е от 1866 г. и е посветен на св. Теодор Стратилат, чиято памет Православната църква отбелязва на 8 февруари – именно на него е посветено и настоящото изследване. Според житията св. Теодор е роден през 281 г. в Евхаита, Римската империя. Назначен е за стратилат (пълководец) на град Хераклея Понтийска (дн. Карадениз Ерегли), поради това е известен като св. Теодор Стратилат, а по-слабо е известен и като св. Теодор Хераклейски. Св. Теодор загива мъченически през 319 г. по времето на император Лициний I (Валерий Лициниан Лициний), управлявал от 308 до 324 г., когато е детрониран от император Константин Велики. Мощите на светеца дълго време са били съхранявани в храма „Св. София“ в Несебър. През 1257 г. те са откраднати от кръстоносците и през 1267 г. попадат във Венеция, където са и до днес. Паметта на св. Теодор Стратилат се почита и от Православната и от Католическата църква, а мощите му са сред най-почитаните реликви от Средните векове. Въпросите, свързани с култа към мощите и реликвите, почитта към св. Теодор Стратилат, контаминацията на образа на светеца с този на също така прочутия му съименник св. Теодор Тирон

⁹ Джизие – още харадж (харач), шериатски данък, събиран от немюсюлманското население в мюсюлманските страни.

¹⁰ Драганова, С. Неизвестен турски документ..., 189–195.

¹¹ През 1878 г. населението на селото е било от 220 жители. Мичев, Н., П. Коледаров. *Речник на селищата и селищните имена в България 1878–1987*. София: Наука и изкуство, 1989, с. 45.

(17 февруари), са били обект на многобройни проучвания и публикации от българските медиависти, сред които е и проф. д-р Цветана Чолова, на която е посветен настоящият сборник.

1. Храм „Св. Теодор Стратилат“, поглед от изток

* * *

Според спомените на жителите на село Боснек, храмът е изграден през 1864 г., същата дата е възприета и от Асен Василиев¹², но в различни сведения, разпространявани най-вече в интернет, се среща и годината 1866 г. По това време в селото и околността е върлувала чума, и за да се спасят от нея, представители на три видни рода от селото реша-

¹² Василиев, А. *Български възрожденски майстори: живописци, резбари, строители*. София: Наука и изкуство, 1965, с. 618.

ват да построят този храм. Веднага след неговото изграждане болестта напуснала населеното място.¹³

Храмът е разположен в централната част на селището. Основното му тяло е цялостно и монументално. При изграждането са използвани ломени и обработени камъни. Сградата е с двускатен покрив и не е измазана, с изключение на притвора и на най-високата част на източната фасада. Конструкцията на храма е с дебели стени, които поемат тежестта на свода. Стените завършват с корниз, който е от типа холкел. На изток той преминава в кобилични арки, които са характерни за възрожденските храмови сгради. Явно че храмът е разширяван на запад, където е изградена и камбанария. Освен апсидата на източната страна, храмът има и две конхи

от същия вид, но по-високи, на северната и южната страна. Главният вход е към притвора и е от южната страна на храма, над него има ниша, в която е разположено патронното изображение. Подобна ниша има и на входа, отделящ притвора от основния корпус на храма. От южната страна има и пет прозореца: един на конхата и два на корпуса на сградата, както и два по-големи на по-късно изградения притвор. Прозорец има и на апсидата от източната страна, а малък кръстовиден прозорец под формат на детелина е поместен над самата апсидата. Там са разположени и два зооморфни релефа на змейове, които наподобяват повече на кучета. От северната страна храмът има само един прозорец, и той е на конхата.

2. Св. Теодор Стратилат – изображение в патронната ниша

¹³ Подробно изследване за епидемия от чума в този период не открих. Повече за епидемията от холера и нейното отражение върху обществото, изкуството и пр. вж.: Събев, О. *Танцът на холерата*. София: Авангард прима, 2021.

3. *Неизвестен светец. Днес изображението е заменено с изображение на св. Теодор Стартилат*

Вътрешността на храма е полуцилиндрична и има елиптично очертание, което в средата ѝ образува незабележим плосък плафон. Разрезът на вътрешното пространство, както и липсата на обтегачи, които да поемат разпорните сили, свидетелстват за това, че храмът е проектиран и изграден от майстор от най-висока класа, както и от опитна строител-

на тайфа. Интериорът на храма е обособен визуално в четири части: олтар, наос, емпории и притвор. Основната част на храма по дължина се подразделя на пет равни части от четирите арки, подкрепящи свода. Това прави интериора му просторен и придава монументалност на вътрешното пространство.

Над прозорците на храма има дъговидни арки от тухли, които са в плоскостта на стените и се срещат и в други паметници в района. В архитектуриката на храма има множество детайли, които напомнят за творчеството на майстор Миленко Велев от село Блатешница, Радомирско. Цялостното оформление на арките, холкела и вътрешното засводено пространство, сходната употреба на ломен и обработен камък, както и редица релефни изображения, напомнят в една или друга степен за Южното крило в Рилския манастир, както и за църквите „Св. Никола“ (1844) в Дупница; „Св. Никола“ в Баланово, Дупнишко; „Св. Богородица“ (1851–1853) в Бобошево; „Св. Петка“ (1853) в Трън; „Св. Илия“ (1857) в село Граница, Кюстендилско¹⁴; „Св. Никола“ в село Тополница; „Успение Богородично“ в село Крайнци, Дупнишко¹⁵; „Св. св. Кирил

¹⁴ Василиев, А. *Български възрожденски майстори: живописци, резбари, строители*. София: Наука и изкуство, 1965, с. 680.

¹⁵ Димитров, В. Храмът „Св. Никола“ в село Тополница, Дупнишко (архитектурно-конструктивна характеристика). В: Божилов, И., В. Димитров, съст. *Изкуствознание и културология (= Студентски изследвания*. Т. 2). София: Нов български университет, 2005, 283–290.

и Методи“ („Св. Крал“), Софийско¹⁶ и храма „Св. Арх. Михаил“ в село Студена, Пернишко¹⁷. Всичко това ми дава основание да разширя кръга от паметници – дело на майстор Миленко – с още един.¹⁸

Непосредствено след приключване на строителството на храма е монтиран иконостас, а части от стените са украсени с живопис. Няма запазени сведения, за това, че ктиторите са имали намерение да поръчат живописна украса за целия храм. Стенописи има в апсидата и проскомидийната ниша в олтарното пространство, както и по свода и плафона, който е разположен непосредствено преди емпория, между четвъртата и петата арка. Пространството под емпория също е заето със стенна живопис, както и дълбочината на нишите на прозорците. Традиционно са изписани и патронните ниши над западната врата и над входа на притвора. В храма няма възпоменателен надпис, но редица сходства в иконографския репертоар, както и в стила на работа, ме карат да предположа, че живописиста е дело на Коста Геров-Антикаров.

В конхата на олтара е разположена сцената *Тайната вечеря*, а под нея четирмата велики отци на Църквата. Тайната вечеря има пряко отношение към Евхаристията, и макар да не е разпространено това, не е изолиран случай, в който този библейски сюжет измества традиционното за възраждането изображение на *св. Богородица Ширшая небес*. Очевидно неголямата ниша е затруднила художника и той е визуализирал част от апостолите, докато останалите са маркирани само с нимбове. Освен Христос и дванадесетте апостоли, в композицията е наме-

¹⁶ Димитров, В. Стенописите в храма на Люлинския (Горнобански) манастир „Св. св. Кирил и Методий“ („Св. Крал“) в кв. Горна баня, София. В: Димитров, В. съст. *Културно наследство – състояние и перспективи. Сборник с доклад от конференция в чест на 90-годишнината от рождението на проф. Любен Прашков, Нов български университет, 5 ноември 2021 г.* София: 2022, 249–272.

¹⁷ Хипотезата, че храмът в село Студена е проектиран и изграден от майстор Миленко е на Николай Тулешков и е изразена чрез коментар на мой текст, посветен на храма „Св. арх. Михаил“ в с. Студена и публикуван в профила ми в academia.edu.

¹⁸ Майстор Миленко Стефанов Велев е един от най-изявените строители, работили през XIX в., изградил множество църкви и обществени сгради и съоръжения в района на Югозападна България. Неговото творчество не е цялостно изследвано и публикувано. От споменатия в предната бележка коментар на Н. Тулешков разбирам, че той завършва свое изследване за работа на този забележителен възрожденски строител. Публикуването на това съчинение би могло да има важно значение и би отговорило на много въпроси, поставени от мен в този, както и в други мои текстове, които засега остават без отговор.

4. Тайната вечеря

5. Св. Василий Велики и св. Йоан Златоуст

рил място и Иуда – без нимб, и отделен от останалите персонажи. Под Тайната вечеря са разположени отляво: св. Василий Велики (1 януари), св. Йоан Златоуст (13 ноември), чиито имена са изписани изцяло, а отдясно, след прозорца са образите на св. Григорий (17 ноември) и св. Никола (6 декември), като тех-

ните имена са отбелязано само с първо буква. Архиереите са разположени върху фон, който в горната си част е син, а в долната – кафява, и

целта им е очевидна – да символизира небето и земята. Отците литургисти са облечени с архиерейски одежди в различни цветове и форма. При св. Василий и св. Григорий облеклото е по-скромно, а горната част напомня повече за фелон, докато св. Йоан и св. Николай са със сакоси. Всички са с бели омофори (палиуми) във V образна форма и всички те са украсени с кръстове и цветя. На главите имат архиерейски митри, а в левите си ръце държат жезли. Св. Василий Велики и св. Йоан Златоуст са изобразени по-млади с кафяви коси и бради, като брадата на св. Василий е дълга, а на св. Йоан е къса. Образите на св. Григорий и св. Никола са представени белобради, като св. Григорий е представен с обемна и стилизирана бяла брада, за разлика от св. Никола, който е с къса бяла брада. Включването в олтарната програма на архиереи е пряко свързано със Земната литургия и целта е да подчертае връзката между Небесната и Земната литургия, както и да утвърди авторитета на духовника като връзка между Църквата и мирянина. Дълбочината на нишата е запълнена с богата на цветове флорална украса. В пространството под прозореца е разположен надпис, в който се споменават имената на жителите на селото, които са платили за изписването на апсидата, както и годината на изпълнение на стенописите, за която ще стане дума по-нататък в текста.

В олтара със стенописи е украсена и нишата в протезиса, и тук, както е най-често през XIX век, е изобразена сцената *Оплакването на Христос*. Украса има и в спомагателната ниша на северната стена, където зографът е включил образа на пръвомъченик и архидякон Стефан (27 декември). Изображението е съпроводено с надпис, в който са споменати имената на заплатилите за неговото създаване.

На северната стена, в точно разчертани изобразителни полета, едно под друго са разположени сцените: *Рождество Христово*, *Сречение Господне*, *Вход Господен в Йерусалим*. Под изображението на

6. Протезисна ниша. Сваляне от кръста

7. Рождество Христово. Северна стена

8. Сретение Господне. Северна стена

9. Вход Господен в Йерусалим. Северна стена

Цветница са едни от най-важните светци (от изток на запад): св. Димитър (26 октомври), св. Георги (6 май), арх. Михаил (8 ноември), арх. Гаврил (26 март), св. Прокопий (8 юли), а до стълбището, което води към емпория, е поместено изображение на *смъртта* – скелет държащ коса. На южната стена са поместени други важни евангелски сцени, като: *Кръщение Христово*, под него следва *Възкресението на Лазар*, а сцената *Преображение Господне* заема двойно по-голямо пространство, като в нея попадат и двата прозореца, каквито няма на срещуположната северна стена. В дълбочината на нишата на първия прозорец са разположени светците безсреберници Козма и Дамян (1 юли/1 ноември), а във втория прозорец са две жени светици – св. Екатерина (24 ноември) и св. Петка (14 октомври). Между прозореца и емпория е вместен образът на покровителя на деца и пеленачетата – св. Стилиян Пафлагонийски (26 ноември). В пространството под емпория са разположени две сцени с морално-дидактичен характер – *Праведно и грешно изповядване*. В пространството, образувано от извивката на балкона (емпории) до св. Стилиян и над *Праведното изповядване* има изображение на Христос, което най-вероятно е свързано със сюжета на *Праведното*

10. Св. Георги и св. Димитър

11. Св. Трифон, св. арх. Михаил, св. арх. Гаврил, св. Прокопий

изповядване, но подобно иконографско решение не съм срещал в нито един възрожденски паметник, въпреки че сцената е разпространена през XIX в. През XVIII и XIX в. настъпват редица промени в живописата по нашите земи. Новите теми са предимно с нравствено-дидактичен характер. Подобни теми и особено „Праведно и грешно изповедание“ откриваме в почти всички паметници, украсени от Коста Геров-Антикаров.¹⁹

Храмът не е цялостно изписан. Трудно е да отговоря на въпроса дали това е така, защото зографът е прекратил работа по някаква неизвестна за нас причина, или защото местните жители не са имали интерес и/или възможност да поръчат цялостната му украса. Отговорът на този въпрос

допълнително се затруднява и от факта, че стенописите не са подписани. В изследване за художественото наследство на самоковския зограф Коста Геров-Антикаров съм изказал своето предположение, че той е авторът на стенописите в храма в село Боснек. Към момента Люлински-

¹⁹ Василиев, А. *Социални и патриотични теми в старото българско изкуство*. София: 1973, 12–14; Попова, Е. Теми, въведени в българската живопис от Христо Димитров. *Проблеми на изкуството*, 2001, № 3, с. 3; Чокревска-Филип, Ј. Пробивот на темата „Праведно и грешно изповедание“ во сликарството во Македонија“. *Патриониум.мк*. 2008–2009, № 3–4, 5–6, 219–232.

12. Кръщение Христово. Южна стена

13. Възкресението на Лазар. Южна стена

14. Иисус Христос

ят манастир „Св. св. Кирил и Методий“, известен повече като „Св. Крал“ е проучен и публикуван по-подробно в друго мое съчинение.²⁰ Архив-

²⁰ Димитров, В. Стенописите в храма на Люлинския (Горнобански) манастир „Св. св. Кирил и Методий“ („Св. Крал“) в кв. Горна баня“, София. В: Димитров, В. съст. *Културно наследство – състояние и перспективи. Сборник с доклад от конферен-*

ни снимки на несъществуващия днес живописен слой от храм „Св. Георги“ в село Студена са подробно публикувани от Майя Захариева.²¹ Едва след като бъдат документиран и публикуван и други паметници, украсени със стенописна украса от Коста Геров, и се обобщат всички данни за неговото движение и художествена дейност ще може да се направи обосновано предположение, защо храмът е останал без цялостна украса. В този текст няма да правя и опит за стилан анализ, за да аргументирам атрибуирането на стенописите според специфичния живописен почерк на зографа, който е достатъчно отчетлив и запомнящ се.

15. Грешно изповедание

16. Смъртта

В олтарното пространство на храма в Боснек е посочена дата на завършване на стенописите и това е 12 август 1867 г. Същата година Антикаров е завършил и стенописите в храма в съседното село Кралев дол. През 1869 г. е подписал стенописите в храм „Св. арх. Михаил“ в село Студена, който е обширен, със силно разчленено вътрешно пространство и е цялостно изписан. Работата по храма в Студена със сигурност е отнела много време на зографа. Натовареният му график като живо-

ция в чест на 90-годишнината от рождението на проф. Любен Прашков, Нов български университет, 5 ноември 2021 г. София: 2022, 249–272.

²¹ Захариева, М. Нови сведения за църквата „Св. Георги“ в с. Студена, Пернишко. В: Мутафов, Е., М. Колева, съст. *Изкуствоведски четения. Тематичен рецензиран годишник за изкуствознание в два тома 2022. I. Старо изкуство. Изкуство и общество*. София: Институт за изследване на изкуствата, 2023, 151–170.

писец, както и работата му като учител, предполагат, че той е отклонил или по-скоро отложил цялостното изписване на боснешкия храм. Ако неговото намерение е било да не се връща повече в Боснек, то той най-вероятно би подписал стенописите. Същевременно подредбата на сцените и сюжетите не предполагат той да е имал точна концепция за логично подредена и добре структурирана иконографска програма. Това, от друга страна, навежда на мисълта, че той е работил, съобразявайки се повече с изисквания на местните поръчители. В обектите изпълнени цялостно или частично от него можем да открием и двете възможности. Част от иконографските му програми следват ясна и понякога сложна иконографска програма, докато има и други, в които откриваме стенописи, правени в различно време от двама или повече зографи, а сцените невинаги следват библейския разказ и възприетите канони. Засега този въпрос остава отворен. По-точен отговор ще може да получим, когато имаме по-цялостна картина за неговото художествено наследство.

THE MURAL PAINTING IN THE TEMPLE OF ST. THEODORE STRATELATES IN THE VILLAGE OF BOSNEK, PERNIK PROVINCE

Vladimir Dimitrov

Abstract

The article presents the architecture and mural painting of a Bulgarian Revival monument, the decoration of which is executed by Kosta Gerov-Antikarov. The church is a parish church for the mining village of Bosnek, it is located on the southern slopes of Vitosha and is dedicated to St. Theodore Stratelates. The temple is not decorated entirely, and there are no traces of the painter's signature, but it can nevertheless be attributed to the legacy of the Samokov teacher and painter.